

PIETARI, PAAVALI JA JOHANNES

Pekka Ervastin luento 12.2.1928

Pietari, Paavali ja Johannes, sekä Johannes Kastaja että myöhemmin myös Johannes Evankelista, on tämän päiväisen esitelmän aiheena, ja se vie meidät taaksepäin, niinkuin viime kerralla sanoimme kristinuskomme alkuaikoihin. Nyt joku voi kysyä, mitä varten me käännämme tuommoisiin vanhoihin historiallisiin seikkoihin katseemme. Mehän elämme keskellä nykyaikaista elämää ja mehän voisimme aivan nykyaikaisella tavalla käydä käsiksi elämän arvoituksiin. Tähän vastaan, ettei mikään ole niin opettavaista kuin nykyaikanakin kaikkiin pulmiin ja arvoituksiin nähden, kun tutkia saman tapaisia asioita, historiallisesti tutkia aikoja, jolloin samanlaisia kysymyksiä oli ihmisten ratkaistavana. Jos taas meidän tutkimuksemme olisi ainoastaan, kuinka sanoisin, eksoteerisesti historiallista, silloin ehkä meidän olisi joskus vähän vaikeampi käsittää yhteyttä menneiden ja nykyisten aikojen tapahtumien välillä. Mutta kun me koetamme tutkia näitä asioita sisäiseltä kannalta, niinkuin meidän on myöskin tapana sanoa — okkultiselta kannalta, semmoiselta kannalta, että me tunnemme syvästi ymmärtävämmä ja näkevämme noita asioita menneiltä ajoilta, silloin on mielestämme aivan kuin me ihan tänä päivänä pohtisimme joitain tärkeitä kysymyksiä, sillä noina menneinä aikoina esiintyivät kyllä maailmassa samat probleemit kuin meidänkin päivinä. Kun olen valinnut tällaisen aiheen kristikunnan kehityksestä silmällä pitäen sen niin sanottua salaista liikettä, niin intressini, oma harrastukseni

ei tietenkään ole ollut paljastaa vain historiallista, vaan myöskin tämmöistä yleisinhimillistä ja universaalista totuudenetsimistä ja tietoja ja varmuutta koskevaa. Se on näkökanta siitä, että totuutta on etsitty ja löydetty ja totuuden puolesta on uhrauduttu pitkin aikoja. Pietari, Paavali ja Johannes esiintyvät meille, niinkuin symbooleina kristinuskosta, siitä todellisesta, jos niin tahdomme sanoa kristillisestä impulsista, uudesta, henkisestä, sisäisestä vaikutusinfluensista, minkä Jeesus Kristus antoi. Me voimme täydellä syyllä sanoa, että nämä kolme persoonallisuutta edustavat meille niitä kolmea eri virtausta, jotka lähtivät Jeesuksenkin persoonasta, hänen työstään ja johtuivat hänen vaikutuksestaan. Näitä virtauksia voidaan tutkia kyllä aivan eksoteerisestikin historiallisesti, sillä ne ovat siksi silmiinpistävät, että historioitsijatkin niitä huomaavat, mutta vielä paljon kiintoisemmiksi käyvät ne, kun katselemme niitä niin sanoakseni sisäisellä silmällä. Kun sanomme, että Pietari, Paavali ja Johannes edustavat meille kolmea eri virtausta, emme tietenkään tarkoita tällä mitään heidän persoonallisuksiensa arvostelua, emme aseta toista persoonallisuutta toisen yläpuolelle, emme sano, että toinen apostoli oli toista parempi, sanomme ainoastaan, että he taas omassa työssään tulivat edustaneeksi, tulivat painottaneeksi määrättyä puolta Jeesuksen sanomasta ja vaikutuksesta, kukin määrättyä puolta. Tämä vaikutus näkyi ennenkaikkeaa näiden apostolien tai näiden ensimmäisten edustajain seuraajissa, heidän seurakunnissaan. He itse tietysti olivat henkisesti hyvin kehittyneitä persoonallisuuksia, olivat aivan kuin Englannissa sanotaan allround kehittyneitä persoonallisuuksia. Ei heissä ollut puutteellisuuksia ja vikoja, mutta heidän työnsä, heidän huolenpitonsa rajottui määrättyyn alaan. Sentähden he ja heidän seurakuntansa joutuivat edustamaan eri virtauksia. Nythän voimme kysyä, mitä virtauksia ja mitenkä Jeesuksen työstä ja opista saattoi muodostua eri virtauksia. Oliko niillä mitään tarkoitusta, oliko niillä vain historiallista merkitystä? Jos profaanisia historian tutkijoita luemme, niin saamme sen

vaikutuksen, että se oli satunnaista. Toiset seurakunnat sattuivat painottamaan sitä ja sitä puolta Jeesuksen opista ja persoonasta, ja sillä oli omat historialliset edellytyksensä. Ero oli suuri Pietarin ja Paavalin välillä. Pietari oli Jeesuksen persoonallinen tuttava. Paavali ei tuntenut persoonallisesti Jeesusta. Heidän käsityksensä oli erilainen sekä Jeesuksen persoonasta että myös hänen opistaan, mutta silti sisäisesti katsoen tämä ei ole ollut mitään satunnaista, ei mitään sattumaa, vaan kyllä se on johtunut suorastaan siitä, että Jeesus itse edusti kaikkea kolmea virtausta, että hänen sisässään, hänen persoonallisuudessaan, hänen työssään, hänen vaikutuksessaan oli todella olemassa kolme erilaista virtausta. Kun me kysymme sitten näin sisäisesti, mitkä nuo virtaukset olivat, niin tahtoisin sanoa, että me ymmärrämme ne parhaiten, jos samalla kun tutkimme näiden eri apostolien vaikutusta ja heidän seurakuntiansa elämäkäsityksiä ja elämää, jos me samalla muistamme ja pidämme mielessä ja rinnakkain näiden tosiasiaien kanssa Jeesuksen kolmea kiusausta. Sillä jos mitkään virtaukset ovat todellisia, on niillä aina määrätty suhde pahan problemiin. Se mikä jotakin virtausta erottaa toisesta, on juuri suhtautuminen pahaan tai johonkin erikoiseen pahan muotoon. Siis tällaiset henkiset virtaukset ovat tekemisissä erilaisten kiusausten kanssa. Jeesus, joka oli mestariolento ja Kristus, joka oli itse jumalallinen henki, hänhän tietysti suhtautui kaikkeen pahaan ja voitti kaiken pahan, mutta hänen seuraajansa joutuivat edustamaan erilaisia puolia tästä pahan voittamisesta, he joutuivat kukin tekemisiin määrätyn kiusauksen kanssa. Muistelkaamme nyt Evankeliumin kertomusta Jeesuksen kiusauksista. Muistamme, että Jeesusta kiusattiin kolme kertaa kolmella eri tavalla. Nämä kiusaukset ovat sangen kuvaavia totuuden etsijälle, mystikolle, sillä kukin niistä kuvaa erikoista pahan alaa. Jeesuksen ensimmäinen kiusaus, kun hän oli kauvan ollut erämaassa ja kärsinyt nälkää oli se, että jokin paholainen sanoi hänelle, kiusaajan ääni sanoi hänelle: Sinä, joka olet Jumalan poika, sinähän voit tehdä kivistä leipää. Silloin Jeesus sanoi, Hän torjui sen kiusauksen

sanomalla: ”Ei ihminen elä vain leivästä, vaan hän elää jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee.” Kun Jeesusta kiusattiin toisen kerran, niin muistamme, että paholainen vei hänet temppelein harjalle ja sanoi hänelle: Heittäydy tästä alas. Ei sinulle mitään pahaa tapahdu, sillä sinähän olet Jumalan poika ja tiedät, että suuret enkelijoukot tulevat sinua kantamaan, että ehjänä pääset tästä alas. Jeesus torjui tämänkin kiusauksen sanomalla: ”Älä kiusaa Herraa sinun Jumalaasi.” Sitten kiusaaja, paholainen vie hänet korkealle vuorelle ja näyttää hänelle koko maailman sanoen: Jos sinä lankeat maahan minun eteeni ja palvelet minua, niin annan sinulle kaiken tämän, minkä nyt näet, ja sinä saat vallan koko maailman yli. Jeesus torjuu tämän kiusauksen sanomalla: Herraa sinun Jumalaasi sinun tulee yksin palvella, ei muuta herraa maailmassa kuin yksin Jumalaa. Jeesus voittaa siis nämä kolme kiusausta ja hän samalla näyttää tien millä tavalla ne on voitettava. Hän samalla myöskin näyttää mitä kiusauksia välttämättä tulee jokaisen totuudenetsijän, jokaisen hänen jäljessään kulkevan seuraajan eteen. Jos vähän muistamme, mitä kyllä monta kertaa olemme esitelmässämme puhuneet ja josta voi olla kirjoissa puhuttuna, niin pahan muoto, eli kiusauksen muoto aivan okkultisesti, historiallisen kehityksen nojalla esiintyy kolmessa eri muodossa, kolmena eri paholaisena. Mehän olemme, minä olen nimittänyt näitä kolmea eri kiusaajaa, kolmea eri paholaista eri nimillä. Tuota paholaista, joka ensin esiintyi Jeesukselle erämaassa sitä olemme nimittäneet Lucifer’iksi. Sitä paholaista, joka esiintyy temppelein harjalla olemme nimittäneet nimellä Ahriman. Näitä nimityksiä käytetään rosenkreuziläisissäkin piireissä. Mutta sitten on vielä kolmas nimitys olemassa, jota olemme käyttäneet tuosta kolmannesta kiusauksesta vuorella ja sen kiusaajan nimi on Satan. Meillä on kolme tämmöistä kiusaajaa eli kiusauksen edustajaa, Lucifer, Ahriman ja Satan. Näitä kolmea kiusausta, näitä kolmea pahan muotoa on hyvä pitää mielessä ja muistaa silloin kun me tutkimme kristinuskon alkuvaiheita ja siis myöskin kristinuskon myöhempiä vaiheita,

kun me tahdomme saada kuvan kirkosta, siis ennen kaikkea roomalaiskatolisesta kirkosta ja myöhemmästä kristillisestä kirkosta. Meidän on välttämätöntä pitää näitä kiusauksia mielessä, näitä pahan eri muotoja, sillä silloin vasta me saamme selvän kuvan eri kristillisistä seurakunnista alkuaikoina ja myöskin kristillisestä kirkosta sen pitkän kehityksen aikana ja tämä taas on välttämätöntä sitä varten, että oikein ymmärtäisimme niitä salaisia liikkeitä, joita on ollut kristikunnassa. Ajatelkaamme ensin Pietaria ja hänen seurakuntaansa Jerusalemissa. Sehän itseasiassa oli kaikista vanhin, ensimmäinen kristillinen seurakunta. Meidän mieleemme tulee heti, meidän näköpiiriimme tulee heti, kun historiallisesti tutkimme, se seikka, että Pietarin opetuksen, saarnan keskuskohtana oli Jeesuksen suuri ja ihmeellinen oppi Jumalan valtakunnasta. Jeesushan heti aloitti opetuksensa sillä, että tehkää parannus, muuttakaa mielenne, sillä Jumalan valtakunta on lähestynyt. Tämä oli Pietarin oppi. Pietarin elämäkäsitys, koko hänen käsityksensä Jeesuksen uudesta elämänymmärryksestä keskittyi tähän oppiin Jumalan valtakunnasta. Pietari tiesi aina muistuttaa ja painostaa sitä, että tämä valtakunta on meissä itsessämme, se on sisäinen valtakunta, niinkuin Jeesus teroitti kerta toisensa perästä. Jumalan valtakunta on meissä ja siinä hallitsee Jumala, Isä, Jumala hallitsee siinä, jos niin tahdomme sanoa, kuninkaana. Sillä tätä valtakuntaa sitähän nimitettiin sekä kreikaksi, että latinaksi ja arvatenkin arameankielellä kuningaskunnaksi. Me olemme suomentaneet Jumalan Valtakunta, mutta oikeastaan se merkitsee taivaitten kuningaskunta, taivaitten kuningaskuntaa Jeesuksen käyttämänä vertaus oikeastaan tarkoitti. Siis tässä kuningaskunnassa oli Isä Jumala kuninkaana ja me kaikki ihmiset olemme tämän kuninkaan alamaisia, hänen lapsiaan. Meidän tulee totella ainoastaan tätä Isää, joka hallitsee meissä. Ehdottomasti meidän tulee häntä totella, siinä on meidän veljeytemme, siinä on meidän tasa-arvoisuutemme, siinä on meidän vapautemme ettemme ole toisistamme sisäisesti riippuvaisia, vaan olemme riippuvaisia ainoastaan Isästä,

Jumalasta meissä. Me olemme keskenämme yhdenvertaisia veljiä. Ei kukaan saata toinen toistaan pelastaa, opettaa missään yliluonnollisessa merkityksessä. Jokaisen sisäinen johtaja on Jumala, kuningas itse tässä hänen omassa valtakunnassaan. Sillä tavalla me olemme veljiä. Mutta meidän tulee totella tätä sisäistä kuningasta eli Isää ja koska Jeesus oli tämän kuningaskunnan meille näyttänyt, paljastanut, hän Jeesus oli ihminen, hän oli Messias, hän oli odotettu Messias, mutta hän oli samalla ihminen. Ei Pietari painostanut mitään muuta Jeesuksen persoonallisuudessa kuin hänen ihmisyyttään. Hän oli ihminen, joka kohtalon käskystä oli tullut Messiaaksi. Tämä ihminen oli näyttänyt meille tien Jumalan valtakuntaa. Sentähden olikin aivan välttämätöntä, että me uskoimme Jeesukseen, että me luotimme hänen opetuksiinsa. Hän oli omalla elämällään näyttänyt meille, että hän kuului tuohon kuningaskuntaan. Hän ei asettunut kenenkään päämieheksi, vaan oli kaikkien auttaja, kaikkien rakastaja. Hän oli kaikkien kanssa yhdenvertainen. Hän oli näyttänyt meille ehdottomasti Jumalan valtakunnan, kuningaskunnan ja tien siihen. Sen tähden täytyi häneen uskoa ja luottaa hänen opetuksiinsa. Muuta pelastusta ei ollut, kuin että me tunnustaisimme Jeesuksen Messiaaksi, siis siksi odotetuksi vapahtajaksi, kuninkaaksi, joka näyttää meille tien Jumalan valtakuntaan. Jeesuksen tiehen kuului silloin, minä puhun nyt Pietarin kannasta, että luopuisimme kaikesta omaisuudesta. Ihmisen täytyi elää vapaaehtoisessa köyhyudessa ja sentähden ei Jerusalemin seurakunnassa kukaan mitään omistanut. Kaikki oli yhteistä, kaikki laskettiin apostolien jalkain juureen, sillä Pietari piti niin selvänä, niin tärkeänä tuota eroa, mitä Jeesus oli teroittanut, Jumalan ja mammonan välillä. Oli kaksi herraa, joita ihminen saattoi palvella, Jumala tai mammona. Pietari sanoi: Jumala on näkymättömässä. Jumala ei ole tekemisissä tämän näkyväisen maailman kanssa muuta kuin yhteisesti, kollektiivisesti. Jumala asuu jokaisessa ihmisessä. Siis ihminen, joka on tässä Jumalan valtakunnassa kuuntelee Isän ääntä ja hänkään ei voi siis mitään omistaa. Hänen täytyy olla

aivan köyhä. Sentähden Pietari kukaties vielä ankarammin kuin Jeesus painotti tätä puolta, niin että ensimmäinen Jerusalemlainen seurakunta Ebeoniittein seurakunta oli tuommoisessa kommunistisessa köyhyydessä. Tämä oli samalla sekä Pietarin, että tuon ensimmäisen seurakunnan kannalta kuin valmistusta ja odotusta, sillä Pietari piti kiinni myöskin siitä Jeesuksen sanasta, jonka hän usein sanoi opetuslapsilleen, että hän tulee takaisin. Pietari piti siitä kiinni ja ajatteli sitä ulkokohtaisesti ja ajatteli, että Jeesus tulee fyysillisenä olentona takaisin. Hänhän nousi kuolleista ja nyt hän itse tulee takakaisin johtamaan tätä kristillistä seurakuntaa. Se oli kuin kannustavana uskona heille, kun he heittäytyivät aivan, niinkuin meidän täytyy tunnustaa, epäkäytännölliseen fyysilliseen elämään. Sillä juuri tuo seikka, että he luopuivat kaikesta omaisuudesta, mutta kuitenkin tietysti olivat pakoitettuja yhteisesti jotain omistamaan, juuri tuo seikka tuli sängen epäkäytännölliseksi sentähden, että heidän aikansa ja huolensa kiintyi enemmän ja enemmän jumalallisiin asioihin, rukouksiin ja mietiskelyihin, niin että he saattoivat jättää tekemättä ja suorittamatta jokapäiväisiä töitään ja velvollisuuksiaan. He elivät yhteisillä varoilla, kuluttivat siis pääomaa, eivätkä sitä lisänneet. Tuo oli siis luonnollinen seuraus siitä uskosta, että Jeesus tulee pian takaisin fyysisessä muodossa järjestämään heidän elämänsä ja kukaties koko maapallon elämää. Tämä, joka samalla oli kaunista ja elähyttävää, aiheutti tuon epäkäytännöllisen piirteen ensimmäisessä kristityssä seurakunnassa. Mutta Pietari oli aivan oikein ymmärtänyt, mikä suuri vaara oli kristityillä eli semmoisella ihmisellä, joka tahtoi seurata Jeesusta. Pietari oli ymmärtänyt, että yksi vaara sille ihmiselle ja tietysti jokaiselle ihmiselle, joka tahtoi elää henkisesti on, että jollei ihminen tee selvää eroa Jumalan ja mammonan välillä, niin hän joutuu huomaamattaan mammonan pauloihin. Tämä mammona ei esiinny hänelle aina niin rikkauten ja ulkonaisen hyvän muodossa, vaan se esiintyy hänessä ehkä enemmän vallan muodossa, enemmän siinä muodossa, että hän tahtoo saada suurta vaikutusvaltaa maailmassa joutuen sillä tavalla

hallitsemaan ja ohjaamaan ihmisiä. Tämä on mammonan vaara ja kiusaus, jonka Jeesus torjui kolmannessa kiusauksessa vuorella, kun hän sanoi: ”Lähde luotani Saatana.” Se on Saatanan kiusaus, ja merkillistä kyllä muistamme, että Jeesus Evankeliumien kertomuksessa kerran nimenomaan sanoi Pietarille: ”Pois luotani Saatana.” Hän siis ikäänkuin asettaa yhteyteen Pietarin ja Saatanan, vaikka se ei nyt tietysti merkitse mitään siihen asiaan, että Pietari todella torjui ja tahtoi torjua juuri tuota vaaraa, juuri Saatanan vaaraa, nim. sitä vaaraa, että ihminen kiintyy maailman oppiin taikka mammonaa palvelemaan, pyrkimään valtaan maailmassa. Sentähden Pietari oli niin ankara tuossa omassa seurakunnassaan. Pietari oli niin ankara tuossa omassa seurakunnassaan. Pietari ja muut apostolit hänen kanssaan, ne jotka häntä seurasivat, olivat hyvin ankaria alussa. Voimme sanoa, että pietarilainen seurakunta oli siveellisesti kaikista ankarin. Meillä on kamala kertomus Ananiasta ja Safiirasta, jotka koettivat peittää rahojaan. Kun he silloin valehtelivat tuodessaan vain osan rahoistaan seurakunnalle, oli Pietari niin ankara, että heidän valheensa tappoi heidät. Ei saanut missään muodossa palvella mammonaa. Täytyy kokonaan antautua Jumalan johdettavaksi, Isän johdettavaksi ja kokonaan, olla jäsen Jumalan kuningaskunnassa. Tämä oli tuo silmiinpistävä piirre pietarilaisessa seurakunnassa. Ja kun puhumme pietarilaisesta virtauksesta, tarkoitamme juuri sitä Jeesuksen opetuksen, elämän ja vaikutuksen virtausta, joka näkyi siinä, että ihminen torjui kokonaan Saatanan kiusauksen, hän osaa voittaa Saatanan.

Kun sitten taas käännyimme Paavalin puoleen huomaamme jotain aivan toista. Paavali ei ollut tuntenut Jeesusta persoonallisesti, fyysillisesti. Paavalihan tuli Paavaliksi sen kautta, että hän Damaskuksen tiellä kohtasi Jeesuksen yliluonnollisesti tai yliaistillisesti. Silloin hänelle tapahtui hänen oma herätyksensä ja uudestisyntymisensä. Paavali oli vanha totuudenetsijä, ja nyt hänelle tapahtui tuo suuri uudestisyntyminen, jolloin hän tuli Jumalan luo ja tajusi

näyssä, mikä Jumalan poika on. Hän löysi Jumalan pojan omassa itsessään, hän näki kosmillisen Kristuksen ja näki, että hän itsekkin on tuo kosmillinen Kristus, hän näki itse olevansa Jumalan poika ja samalla hän silloin näki Jeesuksen tuossa Jumalan pojassa. Silloin hän näki Jeesus Kristuksen Jumalan pojassa, joka sanoi. ”Miksi vastustat minua. Turha on taistella minua vastaan. Minä olen Jumalan tajunnassa. Nyt kun tulet Jumalan tajuntaan, niin näet kuka minä olen.” Silloin Paavali muuttui kokonaan. Sehän kesti kauan aikaa sitten, kunnes hän selvisi ja osasi sulattaa asian, mutta Paavali siinä kuitenkin muuttui tuon sisäisen kokemuksensa johdosta. Hän tuli Sauluksesta Pauluseksi ja hän siis ymmärsi, että kristinusko taikka Jeesus Kristuksen seuraaminen on siinä, että ottaa vastaan Jumalan pojan. Mitään muuta hän ei ymmärtänyt, hänen koko temperamenttinsa ja koko luonnollinen asenteensa, hänen sielunlaatunsa ja mielenlaatunsa oli semmoinen, filosofisesti älykäs, niin että hänen täytyi nähdä jotakin, hänen täytyi nähdä totuus ja hyvin suuri filosofinen totuus myöskin järjellään ja älyllään, ennenkuin hän saattoi omaksua jotakin uutta. Hän oli Damaskuksen kokemuksessa saanut järkensä valaistuksi. Hän näki elämän ja maailman ja hän ymmärsi nyt elämää sillä tavalla kuin Jeesus oli ymmärtänyt elämää ja tahtonut opettaa toisille. Hän ymmärsi nyt elämää sillä tavalla, että ihminen, joka tässä ulkonaisesti on tällainen hyvin merkillinen ja salaperäinen olento, ruumiillinen olento, joka osaa puhua, tuntee, ajatella, tahtoa, tehdä työtä ja joka on eläin, niin kuin muut eläimet, koska hän liikkuu ja käyttää järkeään, on paljon korkeampi, koska hänessä on järki ja ajatus. Hän on itseasiassa henkilento, joka kun hän syntyy uudestaan, ja tulee tietoiseksi omasta sisäisestä olemuksestaan, huomaa olevansa Suuren Elämän, kosmillisen tajunnan poika, kosmillisen tajunnan synnyttämä tajuntakeskus. Paavali siis tahtoi, että me kaikki huomaisimme tämän ja tulisimme tällä tavoin Kristuksen luo. Kun hän sitten mietti millä tavalla ihminen voi tulla Kristuksen luo, mitenkä hän voi päästä tietoon tästä Jumalan poikuudesta, päästä

tietoon siitä, että Kristus on hänessä, niin hän tuli siihen, että ihmisen tulee valmistaa itselleen oikea kirkas kuva, oikea älyllinen kuva tästä maailmasta ja ihmisen salaisuudesta, siitä, että ihminen on Jumalan poika. Hänen täytyy saada siitä oikea kuva itselleen ja uskomalla siihen antaa sen niin tunkea läpi itsensä, että hän tekee Damaskuksen kokemuksen, ja jotta ihminen taas voisi päästä tuohon oikeaan älylliseen käsitykseen tuosta omasta salaisuudestaan, jotta hän oppisi tuntemaan itsensä ensin älyllisesti Jumalan poikana, täytyy hänen ensin siveellisesti puhdistaa itseään ja suorittaa myöskin sellaisia seremoniallisia juhlamenoja, jotka ovat omiansa vaikuttamaan hänen ruumiiseensa puhdistavasti ja nostavasti. Paavalin mieleen tuli tuo, että ihmisillä on aina ollut temppelipalvelusta ja kaikenlaisia seremonioita, joita Paavali oli tutkinut ja joita hän tunsu ja tiesi, että ne vaikuttivat ihmiseen. Paavali käsitti tuon, että semmoiset seremoniat ja jumalanpalvelusmuodot ovat hyviä myös tässä uudessa elämänymmärryksessä, kun ihminen tahtoo, kun ihmisen pitäisi saada tulemaan Kristuksen luo. Paavalista on sanottu, että hän on varsinainen meidän kristinuskomme ja meidän kristillisen kirkkomme perustaja. Se on oikein sanottu, sillä Paavali on paljon enemmän, kuin Evankeliumista päättäen teroittanut sitä ulkonaista elämää, mitä ihminen voi seremoniaalisesti elää, jotta hän puhdistuisi sisäisesti ja pääsisi Kristuksen tuntoon. Mutta meidän täytyy ymmärtää, että Paavalille tämä kaikki oli aivan todellista. Paavali tiesi, mitä hän tahtoi. Hän oli itse tehnyt nuo henkiset kokemukset ja hän tietysti ajatteli millä tavalla hän saisi toisia ihmisiä kokemaan niitä samoja asioita. Paavalihan sentähden myöskin ymmärsi, että Jeesuksen opetuksessa, nimenomaisesti siveellisissä opetuksissa, oli uusi tunnussanana Tuon sanan, rakkaus, Paavali aivan tunsu ja hän tiesi koko olemuksellaan, että rakkaus on oleva se pohjasävel ihmisen olemuksessa, jota hänen tulee totella, jossa hänen tulee elää. Ilman rakkautta ei ole mikään mitään, niinkuin Paavali itse sanoo. Rakkaus on kannustin, rakkaus on elämän sisältö, rakkaus on elämän tuoksu ja rakkaus on elämän täyttymys. Sentähden

rakastamalla ja rakkaudessaan ihminen sekä saattoi päästä Jumalan pojan luo, että sitten myös oppia Jumalan poikana täydellisesti elämään. Mehän huomaamme niin selvästi, kun tutkimme Paavalin kirjeitä, kuinka hän ei missään kohdassa puhu Jeesuksen viidestä käskystä, jotka olivat selvinä Vuorisaarnassa ja joita Pietarin seurakunnassa pidettiin arvossa ja hyvin tärkeinä, itse elämän lähtökohtina. Paavali ei puhu niistä, hän on omaksunut tuon uuden hengen, jonka hän huomasi Jeesuksen siveellisissä opetuksissa, rakkauden. Sentähden hän ei tullut puhuneeksi erikoisesti mistään käskystä, vaan hän enemmän puhui siitä suuresta kirkkaudesta, joka seuraa kun ihminen uskoo oikealla tavalla. Sillä Paavali ennen kaikkea teroitti uskoa ja puhui uskosta. Hän tarkoittaa sillä sitä filosofista selvyyttä, jota voimme hankkia itsellemme omasta kokemuksestamme ja suhteestamme maailmaan, siis siitä, että me olemme Jumalan poikia, sitä hän ensin tarkoittaa uskolla, mutta sitten hän ennen kaikkea tarkoittaa uskolla sitä sisäistä uskoa, varmuutta ja tietoa, joka seuraa Damaskuksen kokemusta. Kreikkalainen sana Pistis, joka on käännetty ”uskoa” sanalla, ei merkitse ainoastaan uskoa, pitää jotakin totena, vaan se merkitsee sitä uskoa, joka seuraa tietoa ja kokemusta. Pistis on sentähden hyvin syvä usko, aivan todellinen usko, niinkuin jokainen meistä uskoo, että $2+2=4$, vaikkemme sitä metafysiillisesti osaa todistaa, joskin muuten näyttää toteen. Samalla tavalla on meidän uskomme, kun se seura Damaskus-kokemusta, se on varmuutta ja luottamusta, joka perustuu tietoon, että me olemme Jumalan poikia, että Kristus on meissä. Sitä ei voi millään tavalla todistaa. Sitä voimme havainnollisesti näyttää sillä tavalla, että semmoinen ihminen, jossa niinkuin Paavalissa elää Kristus, se ihminen osaa elää toisella tavalla kuin eläin, hän osaa elää jalommalla tavalla kuin kuka tahansa ensimmäinen ihminen kadulta. Se ei ole millään muulla tavalla todistettavissa. Se on havainnollisesti näytettävissä. Kun Paavali tällä tavalla teroitti uskoa ja loi tämän uuden usko käsitteen, niin hän itse samalla oli tietoinen siitä vaarasta, joka voi uhata ihmistä uskon tiellä.

Hän osasi itse aina torjua niitä kiusauksia, jotka tulivat tällä tiellä, tässä virtauksessa. Nämä kiusaukset olivat Ahrimanin kiusauksia, ne olivat niitä kiusauksia, joita Jeesus torjui temppelin harjalla. Muistakaamme, kuinka kuvaavaa se on temppelin harjalla, ja Jeesus sanoi: ”Älä kiusaa Herraa sinun Jumalaasi.” Paavali omalla persoonallisuudellaan, omalla vaikutuksellaan, osasi suojella seurakuntiaan näistä vaaroista ja teroitti ihmisille, että usko ei saa olla mitään hulluutta, usko ei ole mitään taikauskoa, se ei ole mitään tuulesta temmattua uskoa, vaan se on todellista uskoa siihen, että olemme Jumalan poikia, koska Jeesus Kristus on sen myöskin meille näyttänyt. Jeesus Kristus on sen elämällään ja kuolemallaan näyttänyt, että ihminen voi olla Jumalan poika. Jeesus Kristus on ottanut Jumalan pojan vastaan itseensä ja siis näyttänyt meille, että ihminen voi täydellisesti omaksua Jumalan tajunnan eli Kristuksen. Nyt kun me toisetkin tahdomme sen nojalla seurata Kristusta, koska taas me niinkuin Paavali saattoi lisätä, koska me olemme saaneet kokea, että me voimme samalla tavalla ottaa vastaan Kristuksen itsessämme, niinkuin Jeesus Kristus, ja olemme niin kehittyneitä henkisessä elämässä, että sanomme: Minä en enää elä, vaan Kristus minussa, niin meidän täytyy suojella itseämme kaikesta harhauskosta ja tuulesta temmatusta uskosta. Paavali ymmärsi hyvin, että Ahrimanin kiusaus on sokea usko. Kaikista suurin vaara tässä toisessa virtauksessa uskon tiellä on sokea usko, harhausko, taikausko. Ihminen nim., ihminen hän voi kuvitella, ihminenhän voi kuvitella, ihminen voi luulla, että hän uskoo, hän voi sanoa itselleen, koska minä uskon todella vahvasti, niin minä osaan tehdä semmoisia ihmeitä, joita Jeesus teki, Paavali teki, joita kaikki suuret apostolit ovat tehneet, sillä Jeesushan sanoo: ”Kellä usko on, hän saa vuoria siirtymään. Miksikä en minä voisi, vaikka heittäytyä temppelin harjalta alas ja miksikä en voisi kulkea vedellä? Minähän uskon.” Tämähän silloin on sokeata uskoa, taikauskoa, harhauskoa, Jeesus torjui tuon vaaran ja kiusauksen sanomalla: ”Älä kiusaa Jumalaa, ei sinun pidä kiusata Herraa sinun Jumalaasi.” Ei hän tarkoittanut sitä

paholaista, joka häntä kiusasi, hän itse ei saa kiusata Jumalaa. Jos minä heittäytyisin temppelein harjalta alas, niin minä kiusaisin Jumalaa sillä, että luulen olevani niin merkillinen olento, että tulkoot kaikki enkelit minua auttamaan. Minä olen niin suuri olento, että kun astun aalloilla, saa tapahtua mitä tahansa, sillä enkelit kyllä kannattavat minua. Jeesus nimenomaan sanoo: sillä tavalla ei saa kiusata Jumalaa. Mistä se saa alkunsa. Se olisi voinut tapahtua Jeesukselle. Se saa alkunsa ihmisen huomaamatta. Uskon tiellä voi tulla tuommoinen sisäinen, henkinen ylpeys, jonkunlainen sokeus, niin että luulee itseään toisia paremmaksi, merkillisemmäksi olennoiksi. Huomaamatta se tulee tässä toisessa virtauksessa, jos ihminen ei ole päässyt Damaskus-kokemukseen, vaan jos hän hapuilee vielä ja pyrkii Kristuksen luo. Hän luulee saavuttaneensa Kristuksen, mutta jo okkultisesti katsoen hän on kaukana Damaskus-kokemuksesta. Hän ei tiedä Jumalan pojan kokemuksesta vielä mitään. Tässä on se vaara, että ihminen voi tulla ylpeäksi, häijyksi, suvaitsemattomaksi, huomaamattaan. Hän kyllä jotakin kieltää itseltään, hän hillitsee itseään jollain tavalla. Hän vaatii itseltään enemmän siveellisessä suhteessa, hän kyllä vaikka panee surupuvun päälleen. Hän on surullisen näköinen, syö vähän, juo vähän, kieltäytyy sukupuolisesti, sukupuolielämä on etualalla hänessä. Uskonnollisissa virtauksissa on sukupuolielämä suuri tekijä. Mutta huomaamattaan hänen sisäänsä hiipii henkinen ylpeys, niin että hän katsoo toisia ihmisiä ja ajattelee: Kuinka suuressa pimeydessä kaikki ihmiset vaeltavat, kuinka paljon alapuolella minua he ovat kehityksessä. Ei hän tarvitse juuri sillä tavalla ajatella, mutta hänen sielunsa asenne on sellainen. Hän vaatii, että kaikki ihmiset olisivat uskonnollisia ja hartaita. Hän tulee suvaitsemattomaksi, hän tahtoo, että kaikki uskoisivat niinkuin hän. Hän ei itse huomaa, että hän on langennut Ahrimankiusaukseen. Hän on langennut henkiseen ylpeyteen, joka tekee hänet häijyksi, suvaitsemattomaksi, rajoitetuksi ja ahdasmieliseksi. Tämä on vaara Paavalin tiellä. Myöskin tiedämme, että Paavalin täytyi ottaa lukuun se, että kun ihmiset

mietiskelevät ja elävät uskossa ja kasvattavat itseään pyrkiessään Damaskus-kokemukseen, niin heissä voi ilmentyä erilaisia psyykkisiä kykyjä. Paavali nimenomaan puhui siitä, että toiset seurakunnassa voivat saada profeettallisia näkyjä ja toiset taasen voivat puhua kielillä. Onhan se kaikki hyvää, mutta Paavali on kuitenkin sanonut leikillään: Pidän suuremmissa arvossa sitä, joka osaa tulkita kuin sitä, joka osaa kielillä puhua. Paavali oli kyllä hyvin suvaitsevainen tällaisiin ilmiöihin nähden. Sen huomaa selvästi hänen seurakunnastaan. Hänen seurakunnassaan esiintyi nim. paljon psyykkisiä ilmiöitä. Näitä psyykkisiä ilmiöitä täytyy välttämättä esiintyä, kun on kyseessä Paavali-virtaus ja silloin on ainoana pelastajana, niinkuin Paavali selitti, että ihminen pitää kiinni selvästä, luonnollisesta talonpoikaisjärjestään. Se on meidän terve järkemme, joka silloin pelastaa meidät kuilusta.

Kun sitten käännämme huomiomme Paavalista Johannekseen, niin minä tarkoitan Johannes Kastajaa, että myöskin Johannes Evankelistaa, että myöskin sitä Johannesta, joka oli myöhemmin. He todella kaikki kuuluvat yhteen, ainakin jos emme ota Ilmestyskirjan Johannesta lukuun, ainakin Johannes Kastaja ja Johannes Evankelista. Me voimme lukea ne tähän kolmanteen virtaukseen ja Johannes Kastajan nimi on tullut tälle virtaukselle tyypilliseksi. Se virtaus, joka levisi ensimmäisinä aikoina sangen paljon, etenkin Arabiaan. Minä olen jostain historiallisesta kirjasta nähnyt, että tällä kolmannella seurakunnalla olisi ollut satoja tuhansia jäseniä Arabiassa ja se on kuitenkin hävinnyt kokonaan, että tänäpäivänä ei ole jälellä kuin yksi pieni seurakunta, Mandealainen seurakunta, joka pitää Johannes Kastajaa varsinaisena apostolinaan ja profeettanaan. Nämä kaikki seurakunnat Egyptissä, Arabiassa ja Aasiassa olivat n.s. gnostilaisia seurakuntia. Ne olivat gnostikoita. Ne ovat niitä seurakuntia, jotka itseasiassa meitä eniten kiinnostavat ja ovat kaikista merkillisimpiä meikäläiseltä, nykyajan totuudenetsijän kannalta. Sillä niin kuin me huomaamme Johannes Kastajan

omasta persoonallisuudesta, niin hän oli ajatteleva ja samalla vähän epäilevä, mutta tuommoinen luonne joka tahtoo tietää. Vaikka hän oli kastanut Jeesuksen ja vaikka hän oli tuntenut Jeesuksen nuorempana ja tiennyt, että siitä toverista tulee jotain ihmeellistä ja vaikka hän oli kastanut Jeesuksen ja vaikka hän itse silloin oli huomannut aivan selvästi kuka Jeesus oli, niin hän kuitenkin, kuten muistamme, vankina ollessaan lähetti vielä jonkun Jeesuksen luo kysymään: Oletko sinä Mestari? Hän ei aivan selvästi luottanut omiin havaintoihinsa ja ajatuksiinsa. Hän olisi tahtonut päästä ihan selvään tietoon. Tämä on kuvaava piirre hänen kaikille seuraajilleen. Gnostikot olivat kaikki semmoisia kristityitä, semmoisia ihmisiä, jotka pyrkivät tietoon. He olivat semmoisia älyihmisiä, joista meidän aikanamme tulisi hyviä tiedemiehiä. He olivat semmoisia, jotka saattoivat epäillä, mutta jotka ajattelivat paljon, pohtivat asioita, kaikkia kysymyksiä pyörittivät päässään. He olivat tutkijoita, jotka tahtoivat ottaa selvää asioista. Gnostikot, kaikki nuo seurakunnat, joissa oli miljoonia jäseniä, tutkivat esim. kaikkia uskontoja, eikä minkäänlaisella välinpitämättömyydellä tai tuomitsevalla tavalla. Eivät he tutkineet uskontoja nähdäkseen kuinka huonoja kaikki olleet, vaan he ajattelivat, että Jumala on aina pitänyt huolta ihmiskunnasta. Ei nyt Jeesus ollut ainoa, joka on näyttänyt, että on sentään vähän rakkautta, huolenpitoa ja vaivaa, vaan Jumala on pitkin ihmiskunnan historiaa pitänyt ihmisistä huolta. Tuossa Juudan kansa ja uskonto, joka on ajatellut olevansa Jumalan yhteydessä. Maapallolla on paljon ihmisiä ja uskontoja. Kaikki ihmiset ovat etsineet ja uskovat, että heilläkin on ollut jotain henkistä saavutettavissa. Siis meidän pitää suuremmalla sympatialla ja avaramielisellä suvaitsevaisuudella tutkia kaikkea ja huomata miten kaikessa on hyvää. Gnostikot eivät olleet mitään sokeita, heillä ei ollut mitään väärää sokeata uskoa tuossa merkityksessä, sillä he tahtoivat tutkia ja ymmärtää kaikkea. Samalla tavalla kuin meidän teosofisessa liikkeessämme tutkimme kaikkia uskontoja, filosofisesti, kaikkia mahdollisia tiedon saavutuksia, samalla tavalla

gnostikotkin tahtovat kaikkea tutkia. Sitten ne löytävät ytimen, esoteerisen ytimen, joka on samanlainen kaikkialla, kaikissa uskonnoissa. He huomaavat, että viisautta on aina ollut muinaisista ajoista saakka. Gnostikot tietävät, Johannes Kastaja sen tietää ja ensimmäisenä suuret gnostilaiset opettajat tietävät, että salaista viisautta on ollut olemassa aikojen aamusta lähtien ja sitä salaista viisautta he etsivät kaikkialta. Sitten he myöskin ymmärtävät, että Jeesus Natsarealainen Kristuksena oli tuonut jotain uutta, ei ainoastaan siinä merkityksessä, että hän olisi tuonut jotain uutta opetuksissaan ja paljastanut salaperäisiä asioita, vaan hän toi ihmiskunnan historiaan jotain uutta. Gnostikkojen mielestä oli ihmiskunnan historia ennen Kristusta ollut tuommoista tavoittelemista, pyrkimystä ylöspäin ja nyt Kristuksen jälkeen he saivat jotain sisäisessä sieluelämässään, saivat jotain uutta voimaa. Kun he saavat tämän uuden elämän ja voiman, joka tekee meidät veljiksi kaikkien kanssa, niin ymmärrämme aivan selvästi, että he tahtoivat tutustua kaikkiin ihmisiin, kaikkien ihmisten ja uskontojen erilaiseen käsitykseen elämästä ja silloin he myöskin todella voivat opettaa ihmisiä aivan yleismaailmallisella tavalla. Jos te tänäpäivänä luette kaikista suurimpia ja viisaimpia teologeja, niin te huomaatte, että nämä tutkijat sanovat: Gnostikot ovat kaikista kiintoisimpia ensimmäisiä kristityitä sentähden, että he loivat kristinuskon kaikki dogmit, he olivat ensimmäiset, jotka rupesivat järjestämään kristillisiä opinkappaleita. Kirkko saa kiittää itseasiassa näitä gnostikoita siitä, että kristinuskosta tuli joku ehjä filosofia, ehjä dogmipaljous. Siitä on gnostikoita kiitettävä. Ei kylläkään siinä merkityksessä, että kristillinen kirkko olisi omaksunut gnostikkojen oppeja ja opetuksia, mutta pikemmin siinä merkityksessä, että kristillinen kirkko torjui näitä opetuksia, selitti samoja asioita toisella tavalla. Mutta juuri siinä, että ne olivat kuin pakoitettuja itse muodostamaan käsityksiä itselleen, siitä ne saavat kiittää gnostikoita. Näin tunnustavat nykyajan tutkijat. Gnostikot olivat siis kaikki ajattelijoita, filosoofeja. Sokeasta uskosta ei ollut puhuttakaan. He myöskin käsittivät ja tiesivät sen, että jos ihminen tahtoo

päästä tietoon täytyy hänen muodostaa itsessään välikappale, kone, joka voi tutkia, joka voi salaperäisiä asioita tutkia. Ei riitä, että ihmisellä on nämä viisi aistia, ei riitä näiden yliaistillisten asioiden tutkimiseen se. Hänen täytyy koko olemustaan kasvattaa ja puhdistaa, niin että hänessä herää kuin uusi aisti. Tämä oli gnostikkojen semmoinen ensimmäinen edellytys, aksioomi. Sentähden heillä on paljon tekemistä ihmisen itsepuhdistuksen kanssa, heillä on hyvin paljon tekemistä siveellisyyden kanssa. He pohtivat niitä kysymyksiä, jotka kyllä aina panee ihmisen pään vähän pyörälle, totuudenetsijänkin, kun hän lähtee tuntematonta maata kohti vaeltamaan. Sukupuolikysymys oli gnostikoilla erinomaisen keskeinen kysymys. Gnostikot ottivat sen kysymyksen harkitakseen, kaikilta kolkilta tutkiakseen. Kysymme sitten mikä vaara oli gnostikoilla, mikä oli heidän kiusauksensa? Heillä oli se kiusaus, joka kerrotaan ensimmäisenä Jeesuksen kiusauksena, kun kiusaaja erämaassa sanoi: Tee näistä kivistä leipää. Jeesuksen vastaus oli niin pätevä ja niin tepsivä, kun hän sanoi: ”Sinä et elä leivästä ainoastaan, vaan jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee.” Gnostikkojen kiusaus oli juuri tämä Luciferin kiusaus. Jos emme ota sitä ainoastaan karkeassa ulkonaisessa merkityksessä, niinkuin se usein otetaan, niinkuin se on otettavissa totuudenetsijän elämässä kyllä, jos emme ota sitä siinä merkityksessä, että pitää kivistä tehdä leipää, vaan jos otamme sen symbolisessa merkityksessä, sisäisemmässä merkityksessä, niin silloin nuo kivet ja leivät eivät tarkoita todellisia kiviä ja todellisia leipiä, vaan koska tässä on kysymys totuudenetsijästä, niin kivillä tarkoitetaan kaikenlaisia ajatuksia ja opetuksia, kaikenlaisia opinkappaleita ja kaikenlaisia dogmeja. Gnostikoille siis kiusaaja sanoo: ”Tee kivistä leipää, tee dogmeista semmoista, joka todella voi ravita ihmisen sielua.” Kuinka tämä oli kiusaus gnostikoille? Kun gnostikko pyrki todella tietoon, niin hän sai ponnistuksien perästä erään avaimen, hän sai symboloogisen avaimen. Hän sai käteensä avaimen, jolla hän voi avata kaikkia opinkappaleita, kaikkia opetuksia ja dogmeja. Hän näkee ne

kaikki vertauskuvina ja hän tietää, mitä ne voivat merkitä, mitä merkitystä niillä on sisäisesti. Myöskin kun hän katsoo luontoa ja elämää ympärillään, niin hän samalla avaimella voi avata ja katsella kaikkia ilmiöitä luonnossa. Hänessä on mennyt semmoinen aisti auki, semmoinen sisäinen aisti auki, semmoinen sisäinen silmä, jonka avulla hän näkee kuinka kaikki on vertauskuvaa. Hän osaa kaikkea selittää, kaikkia asioita tulkita. Nyt hänen edessään on tuo kiusaus: Tee kivistä leipää. Kivet aivan okkultisesti kuuluvat ajatusmaailmaan. Tee dogmista selviä vertauskuvia ja oppeja. Se on gnostikon kiusaus. Ei ihminen elä vain leivästä, ei hän elä vain siitä, että hän ymmärtää kaikki asioita vertauskuvallisesti, hän elää siitä sanasta, joka lähtee Jumalan suusta. Älä unohdu tähän psyykkiseen henkitulkintaan, siihen sisäiseen silmään, joka näyttää sinulle toisen todellisuuden näkyväisen takana, vaan ymmärrä, että sinun on pyrittävä Jumalan yhteyteen, siihen sisäiseen henkeen, jossa ei ole mitään vertauskuvia. Sinun pitää itse päästä Jumalan yhteyteen, niin että Jumala puhuu sinulle jotain uutta. Se oli gnostikkojen vaara ja me huomaamme, kun historiallisesti tutkimme gnostilaisia seurakuntia ja tämän te voitte todeta mistä historiallisesta kirjasta tahansa, että gnostikot mielellään vaipuivat (en puhu suurista gnostilaisista opettajista) tyhjään spekulatioonin, vaipuivat tyhjään aateskeluun. He kun näkivät niin paljon asioita, näkivät totta siellä ja totta täällä, näkivät vertauskuvia, niin he mielellään rupesivat itse aateskelemaan sen sijasta, että etsisivät koko sielullaan, etsisivät yksin Jumalaa. He sensijaan käyttivät ajatustaan suurenmoisiin kykyihin. Sentähden profaaniset tutkijamme sanovat, että koko heidän oppinsa oli tyhjänpäiväistä spekulatioonia ja aateskelua. Ainostaan semmoinen ihminen, jolla on asiasta tietoa voi huomata kuinka merkillistä suurten gnostilaisten opettajien opetus todella oikeastaan on ollut.

Kun nyt ajattelemme katolista kirkkoa ja kristillistä kirkkoa, niin me huomaamme selvästi, mitä virtauksia se otti vastaan. Ensimmäisenä se torjui jyrkästi gnostilaisuuden, se

tuomitsi sen aivan vääräksi, se ei tahtonut olla missään tekemisissä gnostikkojen kanssa. He eivät tahtoneet filosofisesti ja spekulatiivisesti etsiä tietoa, ja se on todella läpinäkyvänä piirteenä. Sentähden huomaamme, että kirkossa ei ole niin paljon langettu tuommoiseen tyhjänpäiväiseen filosofoimiseen. Mutta taas toiselta puolen huomaamme, että kirkko ei ole yksinomaan Paavalin virtauksen jatkamista, Paavalin edustaman virtauksen jatkamista eikä yksinomaan Pietarin, vaan että kirkko jatkaa yhteisesti näitä molempia virtauksia, Pietarin sekä Paavalin. Kirkko voi puhua Johanneksesta, mutta enemmän tai vähemmän vältellen. Pietari perustaa Rooman kirkon ja sanotaan, että hän oli ensimmäinen Rooman piispa, joka kuitenkin on aivan tuulesta temmattua. Mutta kirkko on kuitenkin omaksunut Paavalin suureksi opettajakseen, puolustajakseen. Sentähden me huomaamme, että kun kirkko omaksui Paavalin ja Pietarin virtauksen, niin se asetti itsensä alttiiksi niille kahdelle kiusaukselle, jotka seuraavat Paavalin ja Pietarin virtausta, nimittäin Ahrimanin ja Saatanan. Ahrimanin kiusaus, sokea usko, tulee erikoisesti näkyviin protestanttisessa kirkossa. Tietysti sokeaa uskoa on olemassa katolisessakin kirkossa, mutta tietoisemmin vielä se esiintyy protestanttisessa. Katolisessa kirkossa näemme kuinka suurin kiusaus on meille Saatanan kiusaus. Pyri valtaan täällä maan päällä. Siihen on katolinen kirkko langennut suinpäin. Se ei ole lainkaan osannut pitää kiinni virtauksesta puhtaassa muodossa. Kirkot menevät heti kiusaajan kitaan. Katolinen kirkko näkee asiat, kuten tiedämme, seuraavalla tavalla: Augustinus, suuri kirkkoisä ja uskon perustaja sanoo nimenomaan niinkuin muistamme: Kirkko on Jumalan valtakunta maan päällä ja kun kirkko leviää koko maailmaan, ympäri maapallon, kun kirkko saa kaiken vallan käsiinsä, silloin Jumalan valtakunta maanpäällä toteutuu, silloin ei ole mitään paha olemassa, silloin eivät ihmiset käy sotia keskenään. Minulla on jumalallinen valta, minulla, joka olen katolinen kirkko, minä julistan pannaan semmoisen kuninkaan, joka tahtoisi sotaan ruveta. Näin osaa kirkko pettää. Kun

kirkko teki liiton valtion kanssa niin siitä saakka on täydellinen sokeus ollut kristikunnassa. Me näemme, että paavit ihan tosissaan tietoisemmin pyrkivät valtaan. He unohtavat Jeesuksen sanat: Jumalan valtakunta on meissä, se ei ole siellä eikä täällä. Se on meissä, jokaisessa yksilöllisesti, ei missään pakkovallassa, jossa hierarkia hallitsee. Tällä tavalla meillä on kuin oikea tausta. Nyt olemme ymmärtäneet suurin piirtein oikein koko kristikunnan. Me olemme nähneet mitä salaisia voimia vaikuttaa kristikunnassa ja on vaikuttanut. Me huomaamme kuinka pitkin kristikunnan historiaa aina silloin tällöin pyrkii esiin jotain salaista tietoa jossain salaisessa piirissä.